

Østerring

En ny Bise

om Basaren her ute ved Brua.

Mel. Da jeg kuns var fjorten Aar.

Her paa Basaren her er det godt,
Her er det trivligt og leva,
Dg altid gaar de jo En sorbi
Med gule Knapper i Trøia;
Da er det Morro at staa og se,
Da er det Morro at staa og le
Dg snafte lidt utpaa Trappa.

V box 13:380

Foruden Næse er den saa kry
Som altid staar her uti Døra,
Hun er jo nofsaa spids og kjet
Til alt som hun skal gjøra.
Hun er saa pynta, hun er saa fin,
Hun er saa kjet, men er dog et Svin,
Det siger Publikum rentud.

No'en gjør Konturs og No'en gaar Fant,
Det blier jo Ingenting af de,
De kjøber ind i stillingsviis
Dg det er dog at beklage,
Dg Intet har naar man begynder paa,
Da maa jo saaledes gaa,
Det har jeg længe tænkt paa.

Men jeg gjør Indkjøb i slumpevis,
betaler kontant utpaa Kvælden;
Jeg kjøber ind i søkkevis
Dg har fuld Varebeholdning.
Jeg kjøber akkurat som en Gris,
For tykt og tyndt faar samme Pris
Dg gier blot to Skilling Bytta.

Det Snubletryne hu er inte grei,
Naar hu først rigtig blir sinna,
Hu læser op de eine Ra'e
Som er mye længer end de andre.
Hu er saa livli, hu er saa let,
Hu er saa lompen, hu er saa slet,
Se bare kun paa hendes Båsen.

Nu skriver jeg det sidste Vers
Om den rike Kjerringa fra Haugen.
Hu staar paa Trappa med en Fillekul
Dg laaner Penger og betaler.
Laan mig Penge, min kjære Trost,
Ja Maten din den skal gaa først
Naar jeg snakker lidt utpaa Trappa.

Af Østering.

En Bise

om de fire Mand som faldt
ned fra et Hus paa Meyer-
løkken i Kristiania.

Mel. Jeg er en fattig Gut fra Bika.

Naa ska' di høre, hvad der hændte
Paa Meyerløkka, Olavs Plads;
Nu horer baade Gut og Fente:
Der slog sig fire Mand i Kras.

Ja, aldrig skulde man se't Magen
Til slikt et Spel som dette va',
Ja, hvis I havde se't dem nagen,
Saa skulle I ha' ynkt dem bra'.

Med de med en Stillage styrteb,
Høit oppe fra en Bygnings Tag,
Dg hadde de kun hørt, hvordan den styrteb,
Saa skulde de vel hørt saa selt et Brag.

Det var sdm hundred Bogne rullede'
Hurtig henad en bro'ægget Vej,
Nei aldrig har de hørt slikt Bulder
Dg et saadant skrækligt Hurlumhei.

Da nu Stilladsen ned var faren,
Indunder laa der kvæstet fire Mand,
Dg da sit travelt hele Skaren
At dra' dem frem af Kalk og Sand.

Den Ene hadde bruffet Armen,
Den Anden baade Arm og Been,
Den Tredie fik et Slag i Barmen,
Den Fjerdes Ho'de knustes mod en Steen.

O, hvilken Jammer og Glende
Paa alle disse fire Mand,
Dg Alle paa Bygmesteren skændte,
Dg han fortjener visseligen Stjænd.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

mm 0

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

Det er da sørgeligt med sliq Bygmester,
Som ei kan bygge bedre end sliq,
Saa han sit Folk saa fælt lemlæster
Dg havde nær gjort fire Lig.

Ja sliq en Mester skulde rent udslettes
Af Mestres Tal, det har han godt fortjent,
Dg Pol'timestern, ja han skulde sættes —
De skjonner vel — det har han vel fortjent.

Vi sliq en Politimester kaster
Did, hvor han engang kom ifra,
Naar han ei ordentlig vil passe
At Alt gaar stik'ligt som det sta'.

Ensam uti hela vida werlden,
Blott hos Gud och med min wandringsstaf
Malkas jag med sorgen, skulden, færden,
Till den tysta, undangömda graf!

Ingen glädjetår står mig nu åter,
Ingen boning wintar mig til sig
När jag bortgår, ingen macka gråter,
Dch när jag kommer, ingen helsar mig.

Ja, jag har en enda wän i werlden,
Kom min trogne, huld og solj mig nu;
D, jag glädjas åt mig sjelf på færden,
Somnar du så wid mit hjerta nu.

När en gång jag tappat wandringsstafven
Dch hyres in på nogen Kyrkogård,
Lägg dig ned, och med en suck på grafven,
Lifsom en trogen älsfad minneswård.

Äfven har jag elskat, jag har brunnit,
Nu min själ har inga känslor mer;
Jag har mistat allt hvad jag har sunnit
Dch min sång, blot om forsoning ber.

Tilkjøbs hos G. B. Strøm.

[Kra] u. a.